దొంగ సొమ్ము

సుజనశ్రీ

రాజారావు చేతులు స్టీరింగ్ మీద గట్టిగా బిగుసుకున్నయ్.

తెల్లవారుజామున మూడు గంటలు దాటుతోంది. రోడ్లన్నీ నిర్మానుష్యంగా ఉన్నయ్. కారు వేగంగా పోతోంది.

రాజారావు గుండెల్లో పోటు కొద్దిగా నిమ్మళించినట్టు అనిపించింది. అతడి ఎడమ భుజంలో, గుండెకు పైభాగంలో, బుల్లెట్ దిగబడింది. ఆ గాయంనుంచి రక్తం కారుతోంది.

మధ్యమధ్య రాజారావు తన కుడిచేత్తో ఆ గాయాన్ని అదుముకుంటున్నాడు. అతడి చేయి రక్తసిక్తమయింది. ఆ చేత్తోనే స్టీరింగ్ని పట్టుకోవటంవల్ల స్టీరింగ్ వీల్ చుట్టూ

రక్తం అలుముకుంది.

క్షణక్షణానికి అతడ్ని నీరసం కమ్ముకుంటోంది. ఉండి, ఉండి కళ్లు బైర్లు కమ్ముతున్నయ్. దగ్గరలో ఎక్కడన్నా డాక్టరు వుంటే, అక్కడికి వెళ్దామని అతడి ఊహ.

కోటు జేబులోంచి జేబుగుడ్డని తీసి, గాయంలో కుక్కాడు రాజారావు. రక్తస్రావం కొద్దిగా ఆగినట్టనిపించింది. అతడి ప్రక్కనే సీటుమీద పెద్ద లెదర్ బాగ్ నిండా, నోట్లకట్టలు కుక్కి-కుక్కి ఉన్నయ్.

రాజారావు మధ్యమధ్య తన రక్తపంకిలమైన చేత్తో ఆ నోట్లకట్టల్ని తడిమి చూస్తున్నాడు. ఆ చీకట్లో నోట్ల కట్టలమీద రక్తపు మరకలు పడటాన్ని అతడు గ్రహించ లేదు.

అతడి చూపు రియిర్ వ్యూ అద్దంమీద పడింది. అతడి కారు వెంబడే మరోకారు వస్తోంది. ఎవరైనా తనను వెన్నాడటం లేదుకదా అని ఒక్కక్షణం సందేహించాడు రాజారావు.

రెండోకారు, రాజారావు కారుకి సమంగా వచ్చింది. అందులో పోలీసులున్నారు.

బహుశా రాత్రిపూట గస్తీ తిరిగే పాట్రోల్ కారు కాబోలు అనుకున్నాడు రాజారావు.

ఒక పోలీసు, తల బయటకుపెట్టి రాజారావువంక అనుమానంగా చూశాడు. తర్వాత తన ప్రక్కనున్న డ్రైవర్ కి ఏదో చెప్పాడు. పోలీస్ కారు వేగాన్ని పుంజుకుని ముందుకు వెళ్ళిపోయింది.

రాజారావు బరువుగా నిట్టూర్చాడు. మూసివున్న దుకాణాల వరుస దాటుకుని వీధి చివరకు వచ్చాడు. మలుపు తిరిగి, అయిదు అంతస్తుల భవంతి చేరుకున్నాడు. చుట్టూ

తిరిగి వచ్చి, కారుని భవంతి వెనుకగా చెట్లలో ఆపాడు.

కారు దిగి, లెదర్‌బ్యాగ్‌ని చంకలో ఇరికించుకుని రివాల్వింగ్ గేటులోంచి లోపలకు వెళ్ళాడు రాజారావు.

ఆ భవంతిలో అయిదు అంతస్తులున్నయ్. అన్నిటిలోనూ ఏవేవో కంపెనీల తాలూకు ఆఫీసులున్నయ్. వాటి తాలూకు ఫ్యాక్టరీలూ, గోడౌన్‌లూ సిటీలో యెక్కడెక్కడో వుంటయ్. వ్యాపారం నడిపేందుకు వీలుగా వాటి తాలూకు ఆఫీసుల్ని మాత్రం, సిటీలో మధ్యగావున్న ఈ భవంతిలో ఏర్పాటు చేసుకున్నారు.

రాజారావు లిఫ్ట్‌లోకి వెళ్ళాడు. ఆ భవంతిలో ఉన్న ఆఫీసులన్నిటికీ ఒకటే లిఫ్ట్. పగలంతా అనేకమంది వస్తూ పోతూ వుంటారని సెల్ఫ్ సర్వింగ్ లిఫ్ట్ అంటే ఎవరికి వారే ఆపరేట్ చేసుకునేలా లిఫ్ట్‌ని ఏర్పాటు చేశారు.

అక్కడ ప్రత్యేకంగా లిఫ్ట్‌మ్యాన్ ఎవరూ లేక పోవడంవలన రాజారావు రాకను ఎవరూ గమనించలేదు. ఆ బిల్డింగ్ తాలూకు గూర్ఖా గేటవతల తీరిగ్గా బీడీ త్రాగుతున్నాడో, లేక సగం నిద్రలో జోగాడుతున్నాడో సరిగా కనబడటం లేదు.

రాజారావు నాలుగో అంతస్తు చేరుకున్నాడు. నలభై ఆరో నెంబరు ఆఫీసుదగ్గర ఆగాడు. లిఫ్ట్‌నుంచి అతడు నడచినంత మేరా నెత్తుటిబొట్లు, నున్నటి గచ్చుమీద బారుగా పడటాన్ని అతడు గమనించే స్థితిలో లేడు.

జేబులోంచి తాళంచెవి తీసి, తలుపులోకి దూర్చి త్రిప్పాడు. తలుపు తెరుచుకుని లోపలకు వెళ్ళాడు. తూలుతూ వెళ్ళి రివాల్వింగ్ ఛైర్‌లో కూలబడ్డాడు రాజారావు.

తన చంకలోని లెదర్ బ్యాగ్ ని టేబిల్ మీదకు జార విడిచాడు. టేబుల్ మీద బ్యాగ్ పడంగానే, ఆ కుదుపుకు బ్యాగ్ లోంచి రెండు నోట్లకట్టలు గచ్చునేలమీద పడి నయ్. ఒకటి టేబుల్ అడుగున మరుగు పడిపోయింది. రెండోది మాత్రం నెత్తురు మరకలతో టేబుల్ దగ్గరగా పడింది.

రాజారావు తన జేబులోంచి రివాల్వర్ ని తీసి చేతిలో రెడీగా పట్టుకుని కూర్చున్నాడు. తనను ద్రోహంచేసి, హత్యచేసే ప్రయత్నంలో తనను రివాల్వర్ తో కాల్చిన మురళీధర్ తనకోసం వెదుకుతూ వుంటాడు ఈసరికి. తను ఎక్కడా కనబడక విసుగెత్తి, ఆఫీసుకు వస్తాడు. తలుపు తెరుస్తూనే అతగాడి సీటులో తనను చూసి ఆశ్చర్య పోతాడు. ఎందుకంటే రాజారావు ఇక్కడ వుంటాడని అతడు కలలోగూడ ఊహించివుండడు.

అయితే మురళీధర్ ఆశ్చర్యంలోంచి తేరుకునేలోపలే, తన చేతిలో రివాల్వర్ పనిచేస్తుంది. మురళీధర్ యమ సదనానికి చేరుకుంటాడు. అప్పటికి తన కసి, పగ చల్లారు తాయి. ఆ తర్వాత తీరికగా తను చచ్చినా ఫరవాలేదు. ఇదీ రాజారావు ఆలోచన!

రాజారావుకి తను కూర్చున్న మేడ, విష్ణుచక్రంలా గిరగిర తిరుగుతున్నట్టుగా తోచింది. అతడి గుండెలో పోటు ప్రారంభమయింది. మురళీధర్ వచ్చేదాకానన్నా తను ప్రాణాలతో నిలవగలడా అన్న సంశయం కలిగింది.

వెంటనే డాక్టర్ కి ఫోన్ చేద్దామనుకున్నాడు. టేబిల్ మీద ఫోన్ వుంది.

రిసీవరెత్తి చెవిదగ్గర పెట్టుకున్నాడు. రెండో చేత్తో డయల్ లో ఒక అంకె త్రిప్పాడు. మరో అంకె త్రిప్పేం

దుకు అతడి చూపుడువ్రేలు డయల్ మీద వాలింది. అతడి నరనరాల్లోనూ శక్తి సన్నగిల్లింది. పెద్దరోడ్డు చదును చేసే రోలర్ బండను లాగుతున్నట్టుగా వుంది అతడికి, డయల్ని త్రిప్పేందుకు!

డయల్ సగంలోనే ఆగిపోయింది. అతడు టేబుల్ మీదకు వాలిపోయాడు. అతడి చేతిలోని రిసీవర్ జారి పోయింది. కుర్చీ ప్రక్కగా, టేబుల్ మీదుగా క్రిందకు వ్రేలాడుతోంది రిసీవర్.

రెండోచేయి చూపుడువ్రేలు మాత్రం డయల్లోనే ఇరుక్కుపోయింది. అతడి ప్రాణాలు అనంతవాయువుల్లో కలిసిపోయాయి.

2

ఆరోజు ఆదివారం. దుకాణాలకూ, ఆఫీసులకు సెలవు. అయినా కాంతారావు తెల్లవారుజామునే స్కూటర్ మీద ఆఫీసుకు బయలుదేరాడు. మర్నాటికల్లా ఇన్కమ్ టాక్సు లెక్కలు పూర్తి చేయకపోతే, ఇరవై వేల రూపా యలు పెనాల్టీ పడుతుంది, తన బాస్ మీద. అంటే ఆ కంపెనీలో తన ఎకౌంటెంట్ పోస్ట్ పీకేయటం ఖాయం.

గేట్లో గూర్ఖా కాఫీ త్రాగటానికి వెళ్ళాడేమో, అతడు వస్తే, గేటు తెరచే మనిషిగూడ లేడు. కాంతా రావు గూర్ఖావాడ్ని తిట్టుకుంటూ, స్కూటర్ దిగి, గేటు తెరుచుకుని, మళ్ళీ స్కూటరెక్కి లోపలకు ప్రవేశించాడు.

గబగబ అడుగులు వేసుకుంటూ లిఫ్ట్ చేరుకున్నాడు. ఎన్నో ఏళ్ళబట్టి అతడా లిఫ్ట్లో ఎక్కి దిగుతున్నాడు. లిఫ్ట్లో నాలుగో నెంబరు బటన్ నొక్కాడు పరధ్యాన్నం గానే!

నాలుగో అంతస్తులో లిఫ్ట్‌లోంచి బయటపడి, తన రూమ్ వేపుగా నడిచాడు. నలభైఆరో నెంబరు గది దాటుకుని నలభైఏడో నెంబరు గదిలో తన ఆఫీసు చేరుకున్నాడు. తన బాస్ గది, అంటే నలభైఆరో నెంబరు గది, తలుపు దగ్గరగా లాగి వుండటాన్ని గమనించి ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

బాస్ మురళీధర్ అప్పుడే ఆఫీసుకు తగలడ్డాడా అనుకుంటూనే తలుపు తోసుకుని లోపలకు వెళ్ళాడు.

"గుడ్ మార్నింగ్ సార్!" అన్నాడు ప్రవేశిస్తూ.

టేబుల్ మీదకు వాలిపోయివున్నాడు ఎవరో వ్యక్తి. అతడి క్రాపువల్ల, ఆ వ్యక్తి మురళీధర్ కాదని గ్రహించాడు. మురళీధర్‌ది బట్టతల! అయితే ఈ వ్యక్తి ఎవరని? అతడికిక్కడేం పని?

అతడెవరైతే తనకు ఎందుకులే అనుకుని వెనుదిరగబోయాడు కాంతారావు. టేబుల్ మీద తెరుచుకునివున్న లెదర్ బ్యాగ్ అతడి చూపుల్ని ఆకర్షించింది. ఆత్రంగా అతడు టేబుల్‌ని సమీపించాడు.

ఒకవేళ టేబుల్ మీద వాలిపోయివున్న వ్యక్తి దొంగ నాటకం ఆడుతున్నాడేమో అని ఒక్కక్షణం తటపటాయించాడు. చివరకు ఆ వ్యక్తికి శ్వాస ఆడటంలేదని రూఢి చేసుకుని, లెదర్ బ్యాగ్‌ని ఇవతలకు లాగి చూశాడు. గర్భిణీస్త్రీ పొట్ట ఉబికినట్టుగా, సంచీ లావుగా వుంది. దాంట్లో నోట్లకట్టలు కుక్కి, కుక్కి సర్దబడి వున్నయ్.

చచ్చిపోయిన వ్యక్తి, అతడి ప్రక్కనే అపారమైన ధనం! కాంతారావుకి చెమటలు పట్టినయ్. వెంటనే పోలీసులకు తెలియజేస్తేనో? లాభం లేదు! వాళ్ళు వచ్చి తననే హంతకుడి క్రింద జమకడితేనో! తన మాటలు వాళ్ళు నమ్ముతారని ఋజువేమిటి?

కనుక తను రెండో కంటివాడికి తెలియకుండా ఈ లెదర్‌బ్యాగ్‌ని చంకన పెట్టుకుని ఉడాయిస్తేనో! డబ్బు ఇవ్వగల సుఖసౌఖ్యాలన్నీ అతడి కళ్ళముందు తిరిగినయ్. అతడిలో ఆశాపిశాచం ప్రవేశించింది.

అదృష్టం బాగుండి తను ఎక్కడా చేయి పెట్టలేదు. కనుక తన వ్రేలిముద్రలు పోలీసులకు దొరికే అవకాశం వుండదు.

లెదర్‌బ్యాగ్ చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు కాంతారావు. బ్యాగ్ బరువుగా తోచింది. అతడు తన జీవితంలో అంత కరెన్సీని చూసి ఎరగడు.

ఇంత డబ్బుని ప్రక్కనే పెట్టుకుని ఈ వ్యక్తి ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడా? ఎందుకని? ఈ డబ్బు దొంగనోట్లు తాలూకా?

ఒక నోట్లకట్ట తీసుకుని పరీక్షగా చూశాడు. దొంగ నోట్ల గురించి అతడికంతగా తెలీకపోయినా, ఆ నోట్లు మంచివేనన్న విశ్వాసం కుదిరింది అతడికి.

లేక ఈ వ్యక్తి ఇంత డబ్బుని ఎక్కడ్నుంచన్నా దొంగిలించి తెచ్చాడేమో! పోలీసులు కానీ, అతడి శత్రువులు కానీ అతడ్ని కాల్చి ఉండవచ్చు. ఆ వ్యక్తి ఇక్కడకు చేరుకుని ప్రాణాలు వదిలాడు.

ఏమయినా ఒకటిమాత్రం ఖాయం! అతడిక్కడకు చేరుకుని ప్రాణాలొదిలిన తర్వాత, అక్కడకు వచ్చిన ప్రథమ వ్యక్తి తనే! తనకంటె ముందు ఇంకెవరైనా వచ్చి వుంటే, ఆ డబ్బు ఈ పాటికి మాయమయిపోయి వుండేది.

కాంతారావు తన జీవితంలో ఎన్నడూ దొంగతనం చేసి ఎరగడు. ఇప్పుడా పని చేయాలంటే కాళ్ళూ, చేతులూ వణుకుతున్నయ్. పోనీ ఆ పని చేయకుండా మాను

కుందామా అంటే, అంత డబ్బుని వదలి వెళ్ళటానికి అతడి మనసు అంగీకరించటం లేదు సుతరామూ!

అతికష్టంమీద లెదర్ బ్యాగ్ జిప్ లాగి, బ్యాగ్ని మూయగలిగాడు. బ్యాగ్ చంకలో పెట్టుకుని లిఫ్ట్లోకి వచ్చిపడ్డాడు. జేబుగుడ్డతో లిఫ్ట్ బటన్స్మీద తన వ్రేలి ముద్ర లుంటాయేమో అని శుభ్రంగా తుడిచాడు.

లిఫ్ట్ దిగి, బ్యాగ్ స్కూటర్ కేజ్లో పడేసి, స్కూటర్ స్టార్ట్ చేశాడు. మెయిన్ గేటుగుండా కాకుండా, భవంతి చుట్టూ ప్రదక్షిణంచేసి వెనుకవైపు గేటులోంచి రోడ్డెక్కాడు.

అక్కడే చెట్లమధ్యలో కారు నిలిచివుండడం చూశాడు శాంతారావు. అది చనిపోయిన వ్యక్తిదై ఉండాలను కున్నాడు.

స్కూటర్ వేగాన్ని హెచ్చించాడు. తన నివాసానికి చేరుకున్నాడు.

అతడు మూడంతస్తుల మేడలో పైవాటాలో చివరి భాగంలో వుంటున్నాడు. గబగబ మెట్లెక్కి తన పోర్షన్లోకి జొరబడి తలుపు మూసుకున్నాడు.

3

మిస్ అరుణ బద్ధకంగా బెడ్మీదనుంచి లేచింది. టేబుల్మీద గడియారం ఏడుగంటలు చూపుతోంది. ఆమె అదిరిపడింది.

ఎక్కడికో క్యాంప్ వెళ్ళాలని లేడీ ఆఫీసర్ తనను ఆరోజు ఏడున్నరకల్లా రమ్మంది. ఆదివారం డ్యూటీకి వెళ్ళాల్సిరావటం ఒకందుకు బాధ. రెండోది తను మామూలుగా ఎనిమిదయితే కానీ నిద్ర లేవదు!

మిస్ అరుణ స్త్రీ సంక్షేమశాఖ డిప్యూటీ డైరక్టరు ఆఫీసులో సెక్రటరీగా పనిచేస్తోంది. డిప్యూటీ డైరక్టర్

మిసస్ రామతిలకం ఆదివారంనాడు మరో ఊరికి క్యాంప్ వేసుకుంది. ఆమెకు క్యాంప్ కి కావలసిన ఫైళ్ళు పుటప్ చేయాలి. డ్రాఫ్టులూ, స్టేట్ మెంట్లూ టైపు చేయాల్సి వుంది.

మర్నాడు తెల్లవారుజామునే లేవటం ఎలాగా అని ఆలోచిస్తుంటే, శనివారం సాయంకాలం కాంతారావు కలిశాడు. తను ఆరుగంటలకే ఆఫీసుకు పోవాల్సివుందని చెప్పాడు అరుణతో.

కాంతారావు, అరుణ ఇద్దరూ ప్రేమించుకున్నారు. త్వరలో పెళ్ళి నిశ్చయం కావల్సి వుంది. వేరువేరుచోట్ల ఉద్యోగాలు చేస్తున్నా, రోజూ ఇద్దరూ కలుసుకుంటూ వుంటారు. పైగా అరుణ నివసించేది, కాంతారావుండే బిల్డింగ్ కి ఎదురు బిల్డింగ్ లోనే!

అందుకే కాంతారావు ఆఫీసుకు వెళ్ళేటప్పుడు తనను కూడ లేపమని కోరింది అరుణ. కాంతారావు సరే నన్నాడు.

కానీ కాంతారావు తనమాట నిలబెట్టుకోలేదు. అందుకే ఆమెకు అతగాడిపై కోపం వచ్చింది. కాంతారావు ఫ్లాట్ కి వెళ్ళి, అతడ్ని ఎడాపెడా వాయించేద్దామన్నంత కోపం కలిగింది.

అద్దంలో చూసుకుని జడ సరిచేసుకుంది. పళ్ళు తోముకుని ముఖం కడుక్కుంది. గదికి తాళంవేసి, విసవిసా కాంతారావు ఇంటికి వచ్చింది.

దబదబ తలుపు బాదింది.

లోపల అతి రహస్యమైన పనిచేస్తున్న కాంతారావుకు ఆ చప్పుడు విని గుండె ఆగినంత పని అయింది. ఇంతలోనే పోలీసులు తన నేరాన్ని పసిగట్టారా అని భయంతో

బిగుసుకుపోయాడు.

అంతలో అరుణ కంఠం విని, అతడు తలుపు తెరిచాడు.

అరుణ సుడిగాలిలా దూసుకువచ్చింది లోపలకు. కాంతారావు తలుపు మూసి గడియపెట్టి ఆమెవంక అయోమయంగా చూశాడు.

"నన్ను ఆరుగంటలకే లేపుతానని, నీవు ఇంట్లోనే ఇంకా నిద్రపోతున్నావా?" అని అరిచింది అరుణ.

అప్పుడుగాని కాంతారావు తొట్రుపడుతున్న సంగతిని గ్రహించలేదు ఆమె! అతడు నిద్రనుంచి ఇప్పుడే లేవలేదనీ, తెలుసుకుంది. బాత్‌రూమ్‌లో గుడ్డలుతుకుతున్నాడేమో అనుకుంది! కాంతారావు చేతులకైన సబ్బు నురుగుని బట్టి!

"ఏమిటీ? ప్రొద్దునే గుడ్డలుతుకుతున్నావా?" అంటూ బాత్‌రూమ్‌వేపు పరుగుపెట్టింది అరుణ.

ఈ హఠాత్పరిణామానికి కాంతారావు ఇంకా బెంబేలు పడిపోయాడు. అతడు అరుణను అభ్యంతర పెట్టబోయాడు. కానీ అప్పటికే సమయం మించిపోయింది.

స్టవ్ మీద పెనం కాలుతోంది. కొన్ని వందరూపాయల నోట్లను పెనంమీద వేసి వెచ్చచేస్తున్నట్టుగా తోచింది ఆమెకు.

మరి కొన్ని నోట్లు సర్ఫ్‌లో తడుపబడి ఆరబెట్టబడి ఉన్నయ్. బహుశా వాటినిగూడ పెనంమీద వేస్తే, తడి ఆరిపోయి, నోట్లు పెళపెళ లాడుతయ్ కాబోలు.

"కాంతారావ్! ఏమిటిదంతా? ఈ నోట్లేమిటి? వాటిని ఉతికి, పెనంమీద ఆరబెట్టడం ఏమిటి?" అరుణ అయోమయంగా అడిగింది.

"అరుణా! కొంపదీసి నీ విక్కడ చూసిన విషయాన్ని ఎక్కడా పాక్కకు. నీతో నిజం చెబుతున్నాను! రాత్రి నేను ఎమ్యూజ్ మెంట్ పార్కుకు వెళ్ళాను. స్కిల్ గేమ్సులో నా అదృష్టం తిరిగింది. నేను రెండు వేల రూపాయలు గెలుచుకున్నాను. ఆ డబ్బుతో నేను తిరిగి రాబోతుంటే, ఆ పార్కులోని రౌడీ గ్యాంగ్ కి కన్ను కుట్టి నాతో దెబ్బలాటకు దిగారు. ఆ ఘర్షణలో నా చేతులోని కొన్ని నోట్లు బురదలో పడినయ్. వాటిని శుభ్రం చేస్తున్నాను! అంతే! నా మాట నమ్ము అరుణా!" తడబడే మాటలతో, అప్పటి కప్పుడు ఓ కట్టు కథ అల్లి చెప్పాడు కాంతారావు.

అరుణకు అతడి మాటలు నమ్మ బుద్ధి కాలేదు. అయినా ఇప్పుడు తను అతడితో వాగ్వివాదం పెట్టుకునే స్థితిలో లేదు. ఇంకో అరగంటలో తను తెమలాలి. తనపై ఆఫీసరు క్యాంప్ కి తయారు కావల్సిన పని బోలెడంత ఉంది గదా మరి!

"సరే! నే వస్తాను మరి!" అని లోనికి వచ్చిన దూకుడుగా వెళ్ళిపోయింది అరుణ.

4

అరుణ తన మాటల్ని నమ్మలేదని ఆమె చూపుల్నిబట్టే అర్థం చేసుకున్నాడు కాంతారావు. నిజమే మరి! తను చెప్పిన అబద్ధాన్ని మూడేళ్ళ పిల్లవాడు గూడ ఇట్టే పసిగట్టేయ గలడు మరి.

అయితే అరుణ తను చూసిన విషయాన్ని పోలీసులకు రిపోర్టు చేయదని విశ్వాసం మటుకు ఉన్నది కాంతారావుకు.

కాని, నలభై ఆరో నెంబరు గదిలో, మురళీధర్ ఎంటర్ ప్రైజెస్ ఆఫీసులో ఉన్న శవాన్ని పోలీసులు గమనించంగానే, తననుగూడ పోలీసులు ప్రశ్నించ వచ్చు. తన ఇల్లు సోదా చేస్తారు. బాత్ రూమ్‌లో దాచి ఉన్న నోట్ల కట్టల్ని దొరకబుచ్చుకుంటారు.

కనుక వాటిని తను ఎక్కడైనా దాచాలి! అదే ఎక్కడని! రక్తపు మరకల్ని కడిగి, ఆరబెట్టిన నోట్లను గూడ వేరే జిప్ బ్యాగ్‌లో సర్దాడు. దానికి తాళం వేశాడు. పాత లెదర్ బ్యాగ్‌ని కత్తితో చిన్న చిన్న ముక్కలుగా కోసి, డ్రైనేజి గొట్టంలోకి జారవిడిచాడు.

స్కూటర్ మీద బయలుదేరాడు కాంతారావు.

స్కూటర్ కేజ్‌లో సాదా క్యాంప్ బ్యాగ్‌లో దాదాపు లక్షా ఎనభై వేల రూపాయల రొఖ్ఖం ఉంది. దాన్ని ఎక్కడ దాచాలా అని అతడు ఆలోచిస్తున్నాడు.

ఆర్. టి. సి. బస్‌స్టాండ్ చేరుకున్నాడు కాంతారావు. అక్కడ గోడమీద పెద్దపెద్ద అక్షరాలతో "మీ సామానులు భద్రపరచుకొనే గది" అని బాణం గుర్తుంది. పాతగుడ్డల సంచీని సామానుల గది, క్లోక్ రూమ్‌లో భద్రపరుచుకున్నారనే అనుకుంటారు గానీ, రెండు లక్షల రూపాయల్ని పాత చింతపండు సంచీలో అక్కడ దాచి పెట్టారని ఎవరూ ఊహించలేరు.

కాంతారావు క్లోక్ రూమ్‌కేసి నడిచాడు. కౌంటర్‌లో సంచీని గుమాస్తాకు అందించాడు. అతడు అందించిన రశీదు తీసుకుని బస్ స్టాండు బయటకు నడిచాడు.

ఆ రశీదు గూడ తన దగ్గర ఉంచుకోవడం మంచిది కాదనిపించింది. జేబులోంచి కవరుతీసి దానిమీద తన అడ్రసే వ్రాసుకున్నాడు. క్లోక్ రూమ్ రశీదును కవర్లో

ఉంచాడు. పోస్టాఫీసుకు వెళ్ళి దాన్ని రిజిస్టర్ చేశాడు. మూడు నాలుగు రోజుల తర్వాత అది భద్రంగా తనకు అందజేయబడుతుంది రిజిస్టర్డ్ పోస్ట్‌లో.

5

మురళీధర్ ఎంటర్ ప్రైజెస్ ఆఫీసునిండా పోలీసులూ, ఫోటోగ్రాఫరూ అంతా గుమిగూడి ఉన్నారు.

ఎలివేటర్‌లో నెత్తురుబొట్లు ఎండిపోయి కనబడినయ్. అవే మరకలు నాలుగో అంతస్తులో ఎలివేటర్ నుంచి నల భై ఆరో నెంబరు గదివరకూ స్పష్టంగా కనబడుతున్నయ్.

హతుడు రాజారావు దేహంలో రెండు బుల్లెట్లు దిగబడి ఉన్నయ్. అందులో ఒకటి .38 కాలిబర్‌ది. రెండోది .32ది. అంటే ఇద్దరు వ్యక్తులు అతడ్ని కాల్చారన్నమాట! అతడు ఆత్మహత్య చేసుకోలేదని రూఢి అయింది.

"పిస్టల్ గాయాలు తగిలిన వాడు ఆస్పత్రికి పోక ఇక్కడికెందుకు వచ్చినట్టు? బహుశా ఇక్కడకు వచ్చి డాక్టర్‌కి ఫోన్ చేయటానికి యత్నించాడేమో! అంతలోనే అతడి ప్రాణాలు పోయి ఉంటయ్" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ రాజేంద్ర.

"అవును సార్!" అని తలూపాడు సార్జంట్ అర్జునం.

మరో కానిస్టేబుల్ టేబుల్ క్రిందా, కుర్చీ క్రిందా పడి ఉన్న నోట్ల కట్టల్ని బయటకు లాగి ఇన్స్పెక్టర్ ముందుంచాడు. అందులో ఒక కట్టమీద రక్తపు మరక లున్నయ్.

"అంటే ఇతడ్ని డబ్బుకోసం హత్య చేయలేదన్న మాట!" సార్జెంట్, రాజేంద్రవంక చూస్తూ అన్నాడు.

మురళీధర్ సెక్రటరీ, స్టెనోటైపిస్ట్ సరితకు కబురు పెట్టారు. సరిత వచ్చింది. చనిపోయిన వ్యక్తి తన బాస్ మురళీధర్ కాడనీ, అతడు రాజారావనీ గుర్తించింది.

"రాజారావు గూడ ఈ ఫరమ్‌లో పార్ట్‌నరా?"

"అవునండీ! మొదట మురళీధర్ గారే ఈ కంపెనీని స్థాపించారు. గత కొద్ది సంవత్సరాల నుంచి విపరీతమైన నష్టం వచ్చింది. అప్పుడు రాజారావు మరికొంత పెట్టుబడిని సమకూర్చాడు."

"మధ్యలో పార్ట్‌నర్ గా వచ్చాడన్నమాట! రాజారావు ఎప్పుడూ ఆఫీసు దగ్గరే ఉండేవాడా!"

"లేదు! ఆయన ఎన్నడూ ఆఫీసుకు వచ్చి ఎరగడు! మెజెస్టిక్ హోటల్ నుంచి మురళీధర్ కోసం ఫోన్ చేసేవాడు. మురళీధర్ హోటల్ కి వెళ్ళేవాడు!"

"చనిపోయిన రాజారావు గురించి నీ కేమైనా తెలుసా?"

"అతడి నివాసం బీచ్ రోడ్ లో చివరగా ఉంది. అతడి భార్యపేరు కాంతిమతి. అంతకన్న నాకు మిగతా వివరాలేం తెలీదు."

"పోతే మురళీధర్ ఎక్కడికి వెళ్ళాడో నీకు తెలిసి ఉండాలి! నీవతని సెక్రటరీని గదా!"

"నిజమేనండి. ఏదైనా ఆఫీసు వ్యవహారా లయితేనే గదా నాకు తెలిసేది. అతడు నిన్న పెందలాడే ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు. సాయంకాలం ఆఫీసుకు రాననీ, తనకేదైనా ఫోన్ కాల్ వస్తే, ఇంటికి డైరక్ట్ చేయమనీ చెప్పాడు." సరిత నిదానంగా బదు లిచ్చింది.

"మురళీధర్ భార్యను గూడా విచారించి వస్తున్నాం! రాత్రి తొమ్మిదివరకు అతడు ఇంట్లోనే ఉన్నట్లు తెలిసింది. ఆ తర్వాత హోటల్ మెజెస్టిక్ నుంచి ఫోన్ వచ్చిందిట. మురళీధర్ హడావిడిగా వెళ్ళిపోయాడు ఇల్లు వదిలి. తిరిగి

ఇంతవరకూ ఇల్లు చేరలేదట!" సార్జంట్ అర్ధ్మగం చెప్పాడు.

"అది ఆయనకు పరిపాటే! ఒక్కోసారి ఇటు ఆఫీసులోనూ, అటు ఇంట్లోనూ చెప్పకుండా, నాలుగైదు రోజుల పాటు ఎక్కడెక్కడికో వెళ్ళి రావటం, మురళీధర్ కేం కొత్తకాదు. అందుకే బహుశా మురళీధర్ భార్య ఆరాటం చెందలేదు, ఒక రాత్రికి భర్త తిరిగి రాకపోతే!" అంది సరిత.

"మురళీధర్ చేసే వ్యాపారం ఏమిటో?"

"టేప్ రికార్డర్లూ, ట్రాన్సిస్టర్లూ తయారుచేసే ఫ్యాక్టరీ ఉంది అతగాడికి."

"ఈ ఆఫీసు డూప్లికేట్ కీ రాజారావు దగ్గర కూడా ఉందా?"

"ఉన్నదండీ!"

"మురళీధర్, రాజారావు మధ్య సంబంధం ఎలా ఉండేది?"

"వాళ్ళిద్దరూ కలిసి ఉండగా నేనొక్కసారిమాత్రమే చూడటం తటస్థించింది. ఇద్దరూ చాలా స్నేహంగా కనిపించారు. పైగా నాకు తెలిసినంతమటుకూ ఆ ఇద్దరి మధ్యన ఎటువంటి విభేదాలూ లేవనుకుంటాను."

"సరే! ఇక నీవు వెళ్ళచ్చు!"

హైహీల్స్ షూస్‌ని టకటక లాడించుకుంటూ వయ్యారంగా నడుస్తూ వెళ్ళిపోయింది సరిత.

వెళ్ళిపోతున్న సరిత వంకే చూస్తూ ఉండిపోయాడు ఇన్స్పెక్టర్ రాజేంద్ర. ఆమె ఏదో దాస్తున్నదన్న ఊహ కలిగిందతడికి.

6

సోమవారం నాడు పోలీసులు ఆఫీసు స్టాఫ్‌ని ప్రశ్నించ సాగారు.

"మిస్టర్ కాంతారావ్! మీరు నిన్న ఆఫీసుకు రాలేదా?" ఇన్స్పెక్టర్ రాజేంద్ర కంఠం ఖంగుమంది.

"అబ్బే! నిన్న ఆదివారం కదండీ! అందుకని నేను ఆఫీసుకు రాలేదు!" అన్నాడు కాంతారావు బుకాయింపుగా.

"మీరు సెలవు రోజుల్లో గూడ తరుచుగా ఆఫీసుకు వస్తుంటారని తెలిసింది. అందుకని అడిగాను."

"అదీ నిజమే ననుకోండి! నేనిక్కడ ఎకౌంటెంట్‌ని అవటంవల్ల అటు లేబర్ డిపార్టుమెంట్, ఇన్‌కమ్‌టాక్స్, సేల్స్‌టాక్స్ లెక్కలు తయారు చేయటంలో పని ఎక్కువే ఉంటుంది. అందుకని అప్పుడప్పుడు సెలవుల్లో గూడ వస్తుంటాను. కానీ నిన్న ఒక స్నేహితుణ్ణి రిసీవ్ చేసుకోవటానికి ఆర్. టి. సి. బస్ స్టాండ్‌లో చాలా సేపు వెయిట్ చేశాను. చివరకు స్నేహితుడు రానేలేదు. విసుగెత్తి అలంకార్‌లో మ్యాట్నీకి వెళ్ళాను" అని చెప్పాడు కాంతారావు.

అతని సమాధానానికి ఇన్స్పెక్టర్ రాజేంద్ర తృప్తి పడ్డట్టున్నాడు, తర్వాత వ్యక్తికి పిలుపు వచ్చింది.

కాంతారావు ఇన్స్పెక్టర్ గదిలోంచి బయటకు వచ్చి, గుండెలనిండా గాలి పీల్చుకున్నాడు.

మధ్యాహ్నానికి ఆఫీసులో అందర్నీ ప్రశ్నించటం పూర్తయింది. కానీ ఎటువంటి ఆధారాలూ దొరకలేదు, రాజారావు హత్యకు.

పోలీస్ జీప్ బీచ్‌రోడ్ మీద పరుగులు తీసింది. 8-2-74 నెంబరు బంగళా ముందు ఆగింది.

సముద్రపు ఒడ్డున విశాలంగా కట్టబడిన బంగళా అది. కాలింగ్ బెల్ నొక్కగానే పని మనిషి వచ్చి తలుపు తెరిచింది. వచ్చిన పోలీసు అధికారుల్ని డ్రాయింగ్ రూమ్‌లో కూర్చోబెట్టింది. మేడమీదకు వెళ్ళి అమ్మగార్ని పిలుచుకు వచ్చింది.

చనిపోయిన రాజారావు భార్య కాంతిమతి అందంగా ఉంది. ఎర్రగా, కొద్దిపాటి లావుగా, పిల్లలు లేరేమో, పొంకంగా ఉన్న శరీరంతో ఆకర్షణీయంగా ఉంది.

"చూడండి మాడమ్! మీకీ దుర్వార్తను ఎలా చెప్పాలో తెలియటం లేదు!" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజేంద్ర.

కాంతిమతి ముఖం నిశ్చలంగానే ఉంది. "బహుశా నా భర్తగురించే ననుకుంటాను!" అంది నిర్వికారంగా.

"అవును. మీ భర్త రాజారావు నెవరో కాల్చి చంపారు."

పనిమనిషి బోర్నవిటా తెచ్చి ముగ్గురికీ అందించింది. కాంతిమతి కప్పు ఖాళీచేశాక నింపాదిగా అడిగింది. "ఎలా జరిగింది ఈ హత్య?"

"మీ భర్త ఆకస్మిక మరణం గురించి విన్నాక గూడా మీలో ఏ రకమైన ఉద్వేగమూ కలగకపోవడం మాకు ఆశ్చర్యాన్ని కలగజేస్తున్నది" ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజేంద్ర ఆమె ప్రవర్తనకు విస్తుపోతూ అడిగాడు.

కాంతిమతి పిచ్చిదానిలా చిరునవ్వు నవ్వింది.

"అతను ఏనాడైనా ఇలాంటి దుర్మరణం పాలు కావలసిన వ్యక్తే అని నాకు ముందే తెలుసు, కానీ అతడి మరణం ఇంత త్వరగా వస్తుందని ఊహించలేక పోయాను."

"మీ ఊహకు, కారణం చెప్పగలరా?"

"అతడికి లేని దుర్వ్యసనాలు లేవు. పేకాట, తాగుడూ, వ్యభిచారం, గుర్రపు రేసులు! కొన్నాళ్ళు ప్రతిరోజూ ఒక ఉంపుడుగత్తెను ఇంటికే తీసుకువచ్చేవారు. ఒకసారి నేనే ఎదురు తిరిగాను. మరోసారి అలాంటిపని జరిగితే, నా భర్తనూ, అతడి విటురాల్నీ కాల్చి చంపుతానన్నాను. దాంతో ఆ బజారు స్త్రీలను ఇంటికి తీసుకురావడం మానేశాడు."

"మీ భర్తను ఆఖరుసారిగా ఎప్పుడు చూశారు?"

"బహుశా రెండు రోజులయి ఉంటుంది."

"ఎక్కడికి వెళ్తున్నదీ కూడా చెప్పలేదా?'

"అలా చెప్పే అలవాటు ఆయనకూ లేదు, అడిగే అలవాటు నాకూ లేదు."

ఆమెతో మాట్లాడినందువల్ల ఇంక ఏం ప్రయోజనం ఉండదనుకున్నాడు రాజేంద్ర. కుర్చీలోంచి లేస్తుండగా కాంతిమతి అడిగింది. "వారి అంత్య క్రియలకు ఏర్పాట్లు చేయాలనుకుంటాను. శవాన్ని ఎప్పుడు అప్పజెబుతారు?"

"పోస్ట్‌మార్టమ్ అదీ చేయాల్సి ఉంటుంది! ఆ తర్వాతనే శవం మీకు అప్పగించబడుతుంది!" భర్త చావును అతి సామాన్యంగా, అతి నిర్లక్ష్యంగా ఎంచిన కాంతిమతి ప్రవర్తనకు ఆశ్చర్యపోయాడు రాజేంద్ర.

7

కాంతారావు పేపరు తిరగేస్తున్నాడు ఆత్రంగా. ఆ రోజు లోకల్ పత్రికలో రాజారావు హత్య గురించిన సమాచారం ప్రచురింపబడి ఉంది. మురళీధర్ రాజారావులు కలసి ఏదో అక్రమ వ్యాపారం సాగిస్తున్నట్టుగా పోలీసులు అనుమానిస్తున్నారట. హత్య చేయబడిన రాజా

రావు పార్ట్‌నర్ మురళీధర్ వస్తే మరికొన్ని రహస్యాలు బయట పడవచ్చనీ, అతడికోసం పోలీసులు అన్వేషిస్తున్నారని ఉంది. ఇంతవరకూ ఎవరూ అరెస్టు చేయబడలేదనీ గూడ ప్రచురింపబడింది.

ఆ ప్రకటనలో లక్షల డబ్బు గురించి సమాచార మేమీ లేకపోవటం కాంతారావుకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది, హాతుడివద్ద ఇరవై వేల రూపాయలు దొరకటం మూలాన్న. డబ్బుకోసం ఈ హత్య జరగలేదని పోలీసులు అభిప్రాయ పడుతున్నట్టుగా గూడ ఉంది.

పేపరు మడిచి టేబుల్ మీద పడేశాడు. అల్మైరా తెరచి బీర్ సీసా అందుకున్నాడు కాంతారావు. గ్లాసు సగానికి వంచుకుని తాగేశాడు.

అంతలో తలుపు తెరుచుకుని అరుణ వచ్చింది లోపలకు.

"ఏమిటి డార్లింగ్! రెండు రోజుల్నుంచి మరీ అదోలా ఉన్నావ్! ఆఫీసు వదలంగానే వచ్చి నన్ను కలుసుకునే వాడివి కదా! అటువంటిది నన్ను అసలే మర్చిపోయినట్టున్నావే!"

"మనసేం బాగోలేదు. అంతే!" కాంతారావు పొడిగా అన్నాడు.

"అవును! మనసు ఎలా బాగుంటుంది? కళ్ళు చెదిరి పోయేటంతటి డబ్బు, గుండె లవిసిపోయే హత్య!" విసురుగా అంది అరుణ.

"పేపర్లో విశేషం గురించేనా నీవు మాట్లాడుతూంట?" కాంతారావు అసలు విషయాన్ని దాటేశాడు.

"మీ బాస్ మురళీధర్ ఏమయినట్టు? అతడు గానీ ఈ హత్య చేయలేదు గదా? పాపం, అతడి భార్య చాలా

ఉత్తమురాలు. ఒకసారి వాళ్ళింటికి వెళ్ళి ధైర్యం చెప్పి వస్తే బాగుంటుంది'' అంది అరుణ.

''అవును! మురళీధర్ ఈ హత్యచేసి వుండాలి. లేదా హంతకుడెవరో అతడికి తెలిసవున్నా వుండాలి!''

''అసలు అతడూ ప్రాణాలతో వున్నాడో లేదో?'' అరుణ భయంగా చూసింది.

''అలా ఎందు కనుకోవాలి!'' కాంతారావు అరుణ కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

''అన్నట్టు అరుణా! పోలీసులు నిన్నేం ప్రశ్నలడగ లేదు కదా?'' అని అడిగాడు కాంతారావు. అతడి కళ్ళల్లో భయం, ఆతృత, ఆశలన్నీ ఒకేసారి కన్పించినయ్.

''లేదు! నా దగ్గరకు పోలీసులెవరూ రాలేదు! ఎందు కలా అడుగుతున్నావ్?''

''మరేం లేదు! ఆదివారం ఉదయం నా గదిలో చూసిన విషయాన్ని మరిచిపో! పొరబాటునకూడ ఎక్కడా, ఎవరితోనూ నోరు జారకు!''

''నాకా మాత్రం తెలీదా ఏం?'' అంటూ అరుణ చిరు నవ్వు నవ్వింది.

8

ఇన్స్పెక్టర్ రాజేంద్ర అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తు న్నాడు. అతడికి ఒకప్రక్కగా గోడకానుకుని నిలబడి వున్నాడు ఒక వ్యక్తి. అతడూ కాకీ డ్రెస్‌లోనే వున్నాడు. కానీ అతడు మునిసిపల్ ట్రక్కు డ్రైవర్.

''ఆదివారం ఉదయం హత్యజరిగిన భవంతికి కొద్ది దూరంలో నేను ట్రక్కుని ఆపి, రోడ్డుమీద నిలబడ్డాను. చెత్తకుండీలోని చెత్తను ఎత్తి ట్రక్కులోకి వేస్తున్నారు తోటీలు. అప్పుడో వ్యక్తి స్కూటర్ మీద ఆ భవంతిలోకి

కళ్ళాడు. గేటు తెరిచే నాథుడుగూడ లేకపోతే, అతడే వచ్చినట్టు స్కూటర్ దిగి, గేటు తెరుచుకున్నాడు.

"అందువల్లే అతడ్ని బాగా గమనించినట్టున్నాను నేను. గేట్‌మాన్ కాఫీ అయినా త్రాగివచ్చేందుకు వ్యవధి ఇవ్వకుండా, ఏదో కొంపలు మునిగినట్టుగా, సరిగా తెల్లారకుండానే ఆఫీసుకు వచ్చిన ఆ వ్యక్తిని చూసి నాకు ఒళ్ళు మండింది. తరువాత ఈ హత్య సంగతి పేపర్లో చదివాను. అప్పుడే నాకు స్ఫురించింది. ఆ వ్యక్తికీ, ఈ హత్యకూ ఏదైనా సంబంధం ఉండచ్చేమో అని! అందుకే ఉన్నపళాన మీ దగ్గరకు పరుగెత్తుకువచ్చాను సార్!" డ్రైవర్ ముగించాడు.

"మంచిపని చేశావ్! ఇంతకీ నీవు చూసిన స్కూటర్నీ దానిమీది వ్యక్తినీ వర్ణించగలవా?" రాజేంద్ర అడిగాడు.

ట్రక్కు డ్రైవర్ ఆ వ్యక్తి గురించి వివరించాడు. అతడి వర్ణన కాంతారావుకు సరిగ్గా సరిపోతున్నది.

కానీ కాంతారావు తను ఆదివారంనాడు ఆఫీసుకే వెళ్ళలేదంటున్నాడు మరి!

ట్రక్ డ్రైవర్ వెళ్ళిపోయాడు. టేబుల్ మీద టెలిఫోన్ 'రంయ్'న మ్రోగింది.

"హలో! ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజేంద్ర మాట్లాడుతూంట!"

"గుడ్ మార్నింగ్ రాజేంద్ర! నేను సెంట్రల్ ఎక్సయిజ్ ఇన్స్‌పెక్టర్‌ని! నిన్న రాత్రి హోటల్ మెజెస్టిక్‌లో ఇద్దరు వ్యక్తులవద్ద పెద్దమొత్తంలో "హీరాయిన్" దొరికింది. కాని ఆ వ్యక్తులు పరారయ్యారు. శనివారం రాత్రి ఆ ఇద్దరు వ్యక్తులూ, ఇంకో ముగ్గురూ కలిసి రహస్య సంభాషణలు జరిపారట! అప్పుడే రెండు జట్ల మధ్య మత్తుపదార్థం "హీరాయిన్", పెద్దమొత్తంలో డబ్బూ చేతులు మారాయట!"

"ఆ ముగ్గురు వ్యక్తులు ఎవరో గుర్తించారా?"

"వారిలో ఇద్దరు పురుషులు, ఒక స్త్రీ ఉన్నారట. ఒక వ్యక్తి వర్ణన చనిపోయిన రాజారావుకు సరిపోతోంది. పేపర్లో చనిపోయిన రాజారావు ఫోటోని చూసి గుర్తించాడు హోటల్ బేరర్!"

"అలాగా?" మిగతా ఇద్దరూ?"

ఆ యువతి బహుశా రెండో వ్యక్తికి సెక్రటరీ అయి ఉంటాలన్నాడు. కానీ మిగతా వాళ్ళ ఆచూకీ లేదు!"

"అన్నట్టు మీకు దొరికిన నిషిద్ధ మత్తు మందు "హీరాయిన్" విలువ ఎంత వుంటుందో చెప్పగలరా?"

"సుమారు లక్షన్నర ఉండచ్చు!"

"మైగాడ్! లక్షన్నర!" రాజేంద్ర నోరు వెళ్ళబెట్టాడు. హతుడి దగ్గర ఇరవయ్ వేల రూపాయలు మాత్రం దొరికినయ్. అయితే మిగతా లక్షా ముప్ఫయ్ వేలను ఎవరో కాజేశారన్నమాట!

ఫోన్ పెట్టేసి ఆలోచనలో పడ్డాడు రాజేంద్ర.

రాజారావు, మరో అతను అతడి సెక్రటరీ హోటల్ మెజెస్టిక్‌కి వెళ్ళారు. వాళ్ళను కూడా మరో ఇద్దరు కలిశారు. రెండు జట్ల మధ్య నోట్ల కట్టలూ, హీరాయిన్ మార్పిడి జరిగి వుంటుంది.

రాజారావు అతడి వెంట వున్నవారు బయటకు చేరుకున్నాక రాజారావుని ఎలాగైనా కడతేర్చి ఆ డబ్బుని అతడి వెంట ఉన్న వ్యక్తి అతడి సెక్రటరీ కాజేయాలని ప్లాన్ వేసి ఉంటారు.

రివాల్వర్ రంగంలోకి దూకి ఉంటుంది. రాజారావు డబ్బుతో ఎలాగో తప్పించుకుని పారిపోయి మురళీధర్ ఎంటర్‌ప్రైజెస్ ఆఫీసులో దూరి తల దాచుకుని ఉంటాడు.

అక్కడే అతడికి రక్తస్రావం అధికంకాగా రాజారావు అక్కడికక్కడే ప్రాణాలు వదిలి వుండాలి!

మరి ఆ డబ్బంతా ఏమైంది? తమకు హతుడివద్ద దొరికింది ఇరవై వేలు మాత్రమే.

తన ఆలోచన ప్రకారం, మురళీధర్ హంతకుడు అయి వుండాలి! అలాగే కాంతారావు డబ్బుని కాజేసి ఉండాలి.

అంత డబ్బు చూశాక ఎవరికి మాత్రం ఆశ కలగదు? ఆ డబ్బు క్రింద హత్యా నేరం దాగి ఉందని తెలిసీ గూడ, ప్రాణాలకు తెగిస్తారు కొందరు.

9

సుబ్బయ్య, రామయ్య మద్రాసు చూడ్డానికి వచ్చారు. పగలంతా సిటీలో తిరిగారు. ప్రొద్దుగూకాక బీచ్ చేరుకున్నారు.

ఆకాశంలో పౌర్ణమి చంద్రుడు నిండుగా ప్రకాశిస్తూన్నాడు. వాళ్ళకు దగ్గరలో బోట్ క్లబ్ కనబడింది.

"ఒరేయ్ సుబ్బిగా! వెన్నెల్లో బోటులో తిరుగుతుంటే ఎలాగుంటుందంటావ్?"

"తప్పదియ్యా! యమగా ఉంటుంది! పద పోదాం!"

ఇద్దరూ బోట్ క్లబ్ లోకి దూరారు. చలికాలం అవటం వలన, రాత్రిళ్ళు ఎవరూ బోటులో తిరగరు. మూడు నాలుగు బోట్లు ప్లాట్ ఫారానికి కట్టివేయబడి ఉన్నయ్.

వాచ్ మెన్ బోటు అద్దె వసూలు చేసుకుని వాళ్ళను లోపలకు వదిలాడు. "చివరగా ఉన్న బోటులో ఎక్కండి" అని చెప్పాడు.

సుబ్బయ్య, రామయ్య బోటులోకి దిగారు. అందులో ఎవరో వ్యక్తి బోర్లా పడుకుని ఉన్నాడు.

"ఒరేయ్! ఈ బోటులో ఎవడో పడుకుని తీరిగ్గా నిద్రపోతున్నాడు!" అన్నాడు సుబ్బయ్య.

"యహే! చూస్తావేం? ఒకటిచ్చి లేపక. వాడి దొంగ వేషాలు మన దగ్గరా!" అని అరిచాడు రామయ్య.

సుబ్బయ్య పడుకుని ఉన్న వ్యక్తి మీదకు వంగి, అతడ్ని తట్టి లేపటానికి ప్రయత్నించాడు.

ఆ వ్యక్తి ఒళ్ళు చల్లగా, ఐస్‌లాగ తగిలింది. పైగా అతడి శరీరం బిగుసుకుపోయి ఉంది.

ఇద్దరూ పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్ళారు. వాచ్‌మెన్‌ని లాక్కొచ్చారు.

"మనుషుల్ని చంపి, బోట్‌లో దాచిపెడుతున్నావా ఏం?" అని అతడ్ని దబాయించారిద్దరూ.

మరో పది నిముషాల్లో పోలీసులు చేరుకున్నారు అక్కడికి. ఆ చనిపోయిన వ్యక్తి మురళీధర్ అని నిర్ధారణ చేయబడింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజేంద్ర అతడి కోసమే ఆత్రంగా కనిపెట్టుకుని ఉన్నాడు, మురళీధర్ వస్తే, కొంతవరకు ఈ కేసు తెమలచ్చు అని. కానీ ఇప్పుడు మురళీధర్ కూడా హత్య చేయబడ్డాడు. అతడి గుండెల్లో .38 బుల్లెట్ దొరికింది. అతడు బహుశా శనివారం రాత్రికానీ, ఆదివారం వేకువగాని హత్య చేయబడి ఉండాలని అంచనా కట్టబడింది.

10

సరిత బెడ్ మీద పడుకుని ఉంది. ఆమె శరీరం అర్ధనగ్నంగా ఉంది. ఆమె ప్రక్కనే బెడ్ మీద కూర్చుని ఉన్నాడు లక్ష్మణరావ్.

లక్ష్మణరావు సరితకు ప్రియుడు. అతనేదో ప్రైవేట్ కంపెనీలో సేల్స్‌మన్‌గా ఉన్నాడు.

"డార్లింగ్! ఎప్పుడన్నా నీ జీవితంలో లక్ష రూపాయలు చూశావా?" సిగరెట్ పొగని అతడి ముఖంమీదకు వూదుతూ అడిగింది సరిత.

"పదివేలు ప్రోగుచేశాక నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుందామనుకుంటుంటే, మనిద్దరి సేవింగ్స్ కలిపినా ఇంతవరకు అయిదు వేలు కూడా పోగు కాలేదు."

"లక్షా ముప్ఫయి వేలున్నాయ్ ఒకచోట! మనం తెగించి ఆ డబ్బుని మన సొంతం చేసుకోవాలి!"

"చాల్లే చతురు మాటలు! ఏ స్టేట్ బ్యాంకికో కన్నం వేస్తే ఇంకా ఎక్కువే దొరుకుతుంది గదా!"

"నేను చెప్పేది బ్యాంకిని కొల్లగొట్టేటంత ప్రమాదకరమయిందేం కాదు!

"మా బాస్‌ని రాజారావు కాల్చి చంపేసి, డబ్బుతో పారిపోయి మురళీధర్ ఆఫీసులోనే దాక్కుని ఉంటాడు. అక్కడే ప్రాణాలు విడిచాడు రాజారావు. ఆదే ఆఫీసులో పని చేసే కాంతారావు ఆదివారం ఆఫీసుకు వెళ్ళాడేమో! శవం ప్రక్కన డబ్బు చూసి, దాన్ని కాజేసుకుపోయి ఉంటాడు" లక్ష్మణరావు జుట్టులోకి వేళ్ళు పోనిస్తూ అంది సరిత.

"కాంతారావు ఆదివారాలు గూడ ఆఫీసుకు పోతుంటాడా?" లక్ష్మణరావు అడిగాడు.

"వాడి కదో జబ్బు! ఆఫీసు రోజుల్లో పని ఎగ్గొట్టి పెత్తనాలు చేస్తుంటాడు. ఆదివారాల్లోనూ, సెలవు దినాల్లోనూ వచ్చి పెద్ద ఆరిందలాగ, ఆఫీసులో తనొక్కడే కష్టపడుతున్నట్టుగా, పని చేస్తుంటాడు."

"పోనిద్దూ! లేనిపోని గొడవ మన కెందుకు? పోలీసుల కీవిషయం తెలిసిందంటే, కాంతారావుతోపాటు మని

ద్దరం కూడా జైలు కెళతాం!"

"ఛీ! ఏం మగాడివి నీవు! మనిషి మాత్రం ఆరడుగుల పొడవు, రెండొందల పౌన్ల బరువు ఉన్నావ్! నీవాట్టే శ్రమపడక్కర్లేదు. కాస్త మనిషి సహాయంగా, మగ తోడుగా నా ప్రక్కన నీ వుండు. మిగతా పనులన్నీ నేను చేసుకు పోగలను!"

"సరే! నీ ఇష్ట ప్రకారమే చేస్తాను. ఇప్పుడేం చేయాలి మనం? నీ పథకం ఏమిటో చెప్పు!"

"మొదటి పద్ధతి! చనిపోయిన రాజారావు భార్యచేత కాంతారావుని బెదరించటం! దాంతో కాంతారావు కొంత కాళ్ళబేరానికి వచ్చి రాజీ పడచ్చు!"

"ఆ పథకం పారకపోతే, రెండో మార్గం ఏమిటి?"

"అది తర్వాత చెబుతాను! ముందు మనం బీచ్ రోడ్లో రాజారావు బంగళాకు పోవాలి."

"లేడికి లేచిందే పరుగు! డార్లింగ్! మరొక్కసారి!" అంటూ లక్ష్మణరావు ఆమె మీదకు వాలిపోయాడు.

"చాలే! అవతల లక్ష రూపాయలు చేయి జారి పోతుంటే, తీరిగ్గా లవ్వాడుకుందామంటావా? పద! పద!" అంటూ సరిత విసుక్కుంటూ బయటికి నడిచింది.

11

రాజారావు భార్య శాంతిమతి ఆశ్చర్యపోయింది. "ఏమిటీ? లక్షా ముప్ఫయి వేలే? నీవు చెప్పేది నిజమేనా?"

"ముమ్మాటికీ నిజం! ఆ డబ్బు కోసమే ఎవరో మీ వారిని హత్య చేశారు. న్యాయంగా ఆ డబ్బుకు మీరే వారసులు. దాన్ని ఈ కాంతారావే కాజేశాడు!" సరిత మళ్ళీ నొక్కి చెప్పింది.

"అయితే ఇంకేం? వెంటనే పోలీసులకు తెలియజేస్తే

పోలా? వాళ్ళే కాంతారావుని అరెస్టు చేసి ఆ డబ్బు నా కప్పగిస్తారు కదా?"

"అదే పిచ్చి పని అంటాను! నిజానికి ఆ డబ్బు నల్ల మందు అమ్మకంలో వచ్చింది. నల్లమందు అమ్మకం చట్ట విరుద్ధం కనుక, ఈ విషయం తెలిసిన వెంటనే పోలీసులు ఆ డబ్బుని ప్రభుత్వపరం చేస్తారు. అప్పుడు నష్టపోయేది మీరే!"

"కాంతారావు నివసించే బిల్డింగ్‌లో టెలిఫోన్ ఉంది, ఎవరో ఆఫీసర్ వాటాలో! కాంతారావ్‌ని ఫోన్‌లోకి పిలిపించండి" అని సరిత వంగి ఆమె చెవిలో ఏదో చెప్పింది.

కాంతిమతి ముఖం మీద చిరునవ్వు వెలిసింది. ఆమె సోఫాలోంచి లేచి ప్రక్క గదిలోని టెలిఫోన్ దగ్గరకు నడిచింది.

"అవునూ! ఈవిడగారి బెదిరింపులకు లొంగిపోయి ఆ కాంతారావు డబ్బు తెచ్చిస్తాడే అనుకుందాం! అప్పుడు మాత్రం మనకు ఒరిగేదేముంది? కాంతిమతికి లక్ష రూపాయలు లభిస్తయ్. శ్రమ మనది, ఫలితం ఆమెకూనా?" మౌనంగా కూర్చున్న సరితను గమనిస్తూ ఉన్న లక్ష్మణ రావు అడిగాడు.

"అందుకే నీకు కండేగానీ, మెదడు లేదనేది! ఆడబ్బు కాంతిమతి చేతికి వచ్చి రాకుండానే, ఆమెను ఏమార్చి ఆ డబ్బుని మనం కాజేస్తాం! తెలిసిందా?"

"నిజంగా నీ బుర్ర మ్యూజియంలో ఉండాల్సిందే!" అని లక్ష్మణరావు మెచ్చుకున్నాడు.

కాంతిమతి ఫోన్ ఎత్తి డయల్ చేసింది. కొద్ది క్షణాల్లో కాంతారావు ఫోన్‌లోకి వచ్చాడు.

"హలో కాంతారావుగారా! నేను కాంతిమతిని మాట్లాడుతున్నాను, రాజారావు భార్యను."

"నమస్కారమండీ! మీ భర్తగారి అకాల మరణానికి చాలా చింతిస్తున్నాను!" కాంతారావు ఓదార్చబోయాడు.

"ఆ విషయాలు తర్వాత! నాకు న్యాయంగా చెందవలసిన దాన్ని నీవు తస్కరించావ్! మర్యాదగా ఇంకో గంటలో తెచ్చిస్తావా లేక పోలీసులకు రిపోర్టు చెయ్యమంటావా?" కాంతిమతి కంఠం తీవ్రంగా ఉంది.

కాంతారావుకి గుండె ఆగినంత పని అయింది. అయినా తమాయించుకున్నాడు. "మీరనేదేమిటో నా కర్థం కావటం లేదు. మీకు చెందవలసిన దేమిటి? నేను తీయడం ఏమిటి?" అంటూ బుకాయించాడు.

"మిస్టర్! అలా బుకాయించి లాభం లేదు! కావాలంటే పదివేలో, ఇరవై వేలో నీవు ఉంచుకుని మిగతా దన్నా నాకు అందజెయ్యి! అనవసరంగా జైలుపాలయి, నిండు జీవితాన్ని నాశనం చేసుకోకు!"

"ఏం బెదిరిస్తున్నావా? నాకేం తెలీదని చెప్పానుగా! పోలీసులకే రిపోర్టు ఇస్తావో, ప్రెసిడెంటుతోనే మొరపెట్టుకుంటావో నీ ఇష్టం!"

"మిస్టర్ కాంతారావ్! మరోసారి ఆలోచించుకుని చెప్పు!"

"ఆలోచన లేదు ఏం లేదు! గుడ్ బై!" అంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు కాంతారావు.

కాంతిమతి తెల్ల ముఖం వేసుకుని తిరిగి వచ్చింది గదిలోకి. నీరసంగా సోఫాలో కూలబడింది. "లక్ష రూపాయిలూ చేజారిపోయినట్టేనా?" అని వాపోయింది.

"మీరలా వెంబేలు పడకండి. ఇంకో గంటలో కాంతా రావ్‌ని ఇక్కడికి రప్పించకపోతే నా పేరు సరితకాదు" అంటూ కూర్చున్న చోటునుంచి లేచింది సరిత.

12

కాంతారావు విచారంగా వెనక్కు వచ్చి తన బెడ్ మీద వాలిపోయాడు.

ఆదివారం తను ఆఫీసుకెళ్ళి రావటం మూడో కంటి వాడికి తెలియదని అనుకుంటున్నాడు ఇంతవరకూ! అటు వంటిది ఇన్ని రోజుల తర్వాత కాంతిమతి డబ్బు గురించి ఫోన్ చేయటాన్ని అతడు నమ్మలేక పోతున్నాడు.

అయినా ఆ విషయం కాంతిమతికి ఎలా తెలిసింది? ఆమె కెవరు చెప్పి ఉంటారా సంగతి?

తెల్లారాక ఆ డబ్బుకి సంబంధించిన ఇది రెండో సంఘటన.

ఉదయమే అరుణ తన దగ్గరకు వచ్చింది మరో దుర్వార్తతో.

"నిన్న సాయంకాలం పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ నా దగ్గరకు వచ్చాడు. శనివారం రాత్రి నుంచి, ఆదివారం ఉదయం వరకూ కాంతారావు ఎక్కడున్నదీ తెలుసా అని అడిగాడు నన్ను!" అంది అరుణ.

కాంతారావు కూర్చున్న చోటనే ఎగిరి పడ్డాడు.

"నిజంగా? నీవేం సమాధానం చెప్పావ్?" ఆత్రంగా అడిగాడు కాంతారావు.

"శనివారం రాత్రంతా నీవు నా గదిలో గడిపావని చెప్పాను. ఆదివారం ఉదయం పదిగంటలకు నీ వాటాకు తిరిగి వెళ్ళిపోయావని చెప్పాను."

"పెళ్ళి కావలసిన యువతివి! నీవు చెప్పదగినదేనా అది?" కాంతారావు ఎగిరి పడ్డాడు.

"నీ కోసమే అలా చెప్పాను! ఇన్‌స్పెక్టర్ కూడ అడిగాడు. పెళ్ళి కాకుండా నచ్చినవాడితో సంచరించటమేనా అని. మనిద్దరం ప్రేమించుకున్నట్టూ, త్వరలో నే పెళ్ళాడబోతున్నట్టూ చెప్పాను! దాంతో అతడు తృప్తి పడి, నా మాట నమ్మినట్టు కనిపించాడు."

"కొంపతీసి ఆ డబ్బు గురించి ప్రస్తావన చేయలేదు కదా?"

"ఛ! ఛ! మరీ అంత తెలివి తక్కువదానిలా ప్రవర్తిస్తానా? అవును గానీ కాంతారావ్! నీవు జూదమాడతావని నాకు తెలియదే! అంత డబ్బూ ఎమ్యూజ్‌మెంట్ పార్కులో గెలిచావంటే నమ్మలేకుండా ఉన్నాను!" అరుణ చిరుకోపం చూపిస్తూ అడిగింది.

"నిజమే! ఆ డబ్బుని నేను దొంగిలించిన మాట వాస్తవమే! కానీ నేనే హత్య చేయలేదు. రాజారావు హత్యతోనూ, మురళీధర్ దుర్మరణంతోనూ నాకెటువంటి ప్రమేయం లేదు. నన్ను నమ్ము అరుణా! ఇదంతా నీ కోసమే, అదే, మన కోసమే చేశాను!"

కాంతారావు నెమ్మదిగా ఆదివారం ఉదయం తను ఆఫీసుకు వెళ్ళి చూసినదాన్నీ, చేసిన పనినీ వివరించి చెప్పాడు.

అంతా విని అరుణ సానుభూతిగా చూసింది. "కానీ ఆ డబ్బుకి మనం న్యాయమైన వారసులం కాదు! పరాయి డబ్బు కోసం ప్రాకులాడటం మనకు తగదు డార్లింగ్!"

"దానికి మనం వారసులం కాదు, నిజమే! నీవు చెప్పే దానికి నేనూ ఒప్పుకుంటాను. మరయితే ఆ ధనం ఎవరికి

చెందాలి? రాజారావు చనిపోయాడు. అతడి వెనుకే వెళ్ళాడు మురళీధర్. ఆ ధనాన్ని అన్యాయంగా, అక్రమ మార్గాల్లో వాళ్ళిద్దరూ సంపాదించారు కనుక ముఖ్యంగా అది వారి భార్యలకు చెందదు. చివరకు దాన్ని ప్రభుత్వ పరం చెయ్యాల్సిందేనా? కానీ చూస్తూ చూస్తూ ఆ పని చెయ్యటానికి ప్రాణం ఒప్పటం లేదు.

"అంతేకాదు. ఇంత దూరం కథ నడిచాక, ఇప్పుడా ధనాన్ని ప్రభుత్వానికి అప్పజెబితే ఏం జరుగుతుందో తెలుసా? డబ్బు చోరీ చేసిన నేరంతో బాటుగా, రాజారావు, మురళీధర్‌లను హత్య చేసిన నేరాన్ని మన మీదే మోపుతారు!"

"నిజమే! అయితే ఇప్పుడేమిటి దారి?" అరుణ అడిగింది.

"పోలీసులు హంతకుల్ని పట్టుకునేదాకా, మనం బయట పడకుండా ఉండడమే!"

"ఏమో! నాకు భయంగా ఉంది బాబూ! లేనిపోని కష్టాల్ని కొనితెచ్చుకుంటున్నామేమో అని!" అంది అరుణ అతన్ని పెనవేసుకుంటూ.

"రోటిలో తల దూర్చి రోకటి పోటుకు భయపడడం ఎందుకు? పరిణామం ఎలా ఉంటుందో వేచి చూద్దాం!" ఆమెను తన కౌగిట్లో ఇముడ్చుకుంటూ పలికాడు కాంతారావు.

13

"ఒక పెళ్ళికాని అమ్మాయి తన ప్రేమికుడితో ఒక రాత్రీ సగం పగలూ గడిపానని నిర్భయంగా చెప్పిందీ అంటే, ఏదో నిగూఢ రహస్యాన్ని కప్పిపుచ్చటానికి ఆమె అలా చెబుతున్నదనుకోవాలి!" రాజేంద్ర సార్జెంట్

ఆర్ముగం వంక చూస్తూ అన్నాడు.

"అంతే సార్! ఆ యువతి అలా చెప్పిందంటే, వాస్తవంగా దానికి విరుద్ధంగా జరిగి ఉండాలి!" ఆర్ముగం తలూపాడు.

"తరువాత మనం అలా ఎందుకు ఆరా తీస్తున్నదీగూడ అడగలేదు ఆ అమ్మాయిని. దానర్థం ఏమిటి? ఆమెను విచారించటానికి పోలీసులు వస్తారనీ, వారు వేసే ప్రశ్నలకు ఎలా బదులు చెప్పాలనే విషయమై, ముందే ఆమెకు తర్ఫీదు ఇవ్వబడిందన్నమాట!

"అనుకోకుండా కాంతారావు ఆ డబ్బునిచూసి, కన్ను పట్టి, ఆ ధనాన్ని కాజేసి ఉంటాడు. అంతేకాదు. అతడికి తెలీని విషయం మరోటి ఉంది! రాజారావుని హత్య చేసిన వ్యక్తికి ధనం దొరకక పోవడంతో అతడూ దానికై అన్వేషణలో ఉండి ఉంటాడు. అప్పుడు కాంతారావు మీద గూడ హంతకుడి కన్ను పడిందంటే..."

"కాంతారావు గూడ హత్య చేయబడడం ఖాయం సార్! కనుక అటు డబ్బు కోసం, ఇటు మరో హత్య జరగకుండా ఆపటం కోసమూ మనం కాంతారావుని కనిపెట్టుకుని వుండాలి!" ఆర్ముగం సంతోషంగా అన్నాడు.

ఈ పద్ధతిలో తేలిగ్గా హంతకుడు పట్టుబడడం ఖాయం.

14

మిసెస్ రాజారావునుంచి వచ్చిన టెలిఫోన్ కాల్ గురించే ఎటూ తేల్చుకోలేకుండా వున్నాడు కాంతారావు.

రాజారావు భార్య కాంతిమతిని తను ఎరగడు. కనుక ఆ కంఠస్వరం ఆమెది అవునో, కాదో గుర్తించలేదు తను.

ఒకవేళ ఇదీ పోలీసుల పన్నాగమేమో! తనను ట్రాప్ చెయ్యటానికి ఇన్స్పెక్టరే ఎవరైనా స్త్రీద్వారా బెదిరించి

చూశాడా? తెల్లవారి లేస్తే ఎన్నోరకాల నేరస్థుల్ని వివిధ పద్ధతుల్లో దొరకబుచ్చుకుంటుంటారు పోలీసులు.

మరి తనో? ముప్ఫయ్యేళ్ళ జీవితంలో చట్టవిరుద్ధమయిన పని చేయటం ఇదే మొదలు తనకు. అలాంటిది, తన మనసులో రేగే కల్లోలాన్ని యెంతగా బయటకు కనబడనీయకుండా చేద్దామనుకున్నా, తన మనసుని చదివేవుంటారు పోలీసులు.

తను ధనాన్ని కాజేసినట్టు కాంతిమతి నిజంగానే కనుక్కోగలిగిందా? ఆమెకెలా తెలుసు డబ్బుగురించి. ఒకవేళ ఆమే ఈ ధనంకోసం తనభర్తనే హత్యచేసిందా? లేక చేయించిందా?

అసలింత ఆలోచన దేనికి? రాజారావు బంగళాకు ఫోన్ చేస్తే సరి! కాంతిమతి పలుకుతుంది. నిజంగా ఈ ఫోన్ కాల్ ఆమే చేసిందో లేక ఇన్‌స్పెక్టర్ వేరెవరితో నన్నా చేయించాడో ఇట్టే తేలిపోదూ!

కాంతారావు బెడ్ మీదనుంచి లేచాడు. అదే అంతస్తులో ఉన్న ఆఫీసర్‌గారి వాటాలోకి వెళ్ళి టెలిఫోన్ డైరక్టరీ తిరగేశాడు. రాజారావు ఇంటినెంబరు, ఫోన్ నెంబర్ దొరికింది. ఆ నెంబరుకు ఫోన్ చేశాడు.

"హలో! నేను కాంతారావుని మాట్లాడుతూంట! మిసెస్ రాజారావున్నారాండీ!"

అవతలవైపునుంచి స్త్రీ నవ్వు విన్పించింది.

"మిస్టర్ కాంతారావ్! నీకు ఒకగంట గడువుపెట్టాను. అందులో అప్పుడే అరగంట అయిపోయింది. నీవు డబ్బు తీసుకునిరా వెంటనే. మళ్ళీ మళ్ళీ ఫోన్ చేసినా నేను పలకను! తెలిసిందా?" గర్వంగా అంది కాంతిమతి.

"మీరు దేన్నిగురించి మాట్లాడుతున్నారో నా కర్థం కావటం లేదు. మళ్ళీ మళ్ళీ మీకు ఫోన్ చేసి మీకు శ్రమ ఇవ్వను. మీరు మరోసారి నన్ను బెదిరింపచూస్తే, నేనే నేరుగా పోలీసులకు ఫోన్ చెయ్యాల్సి వుంటుంది!"

అవతలివైపు ఫోన్ పెట్టేసినట్టుగా, క్లిక్ అని ఫోన్ కట్ అయింది.

కనుక ఒకవిషయం తేటతెల్లమయింది. తనకు డబ్బు గురించి ఫోన్ చేసింది, కాదు చేయించింది ఇన్‌స్పెక్టర్ మాత్రం కాదు. నిజంగా, రాజారావు భార్య కాంతిమతే ఫోన్ చేసింది.

ఆమెకు ఈ ధనం విషయం ఎలా తెలిసి ఉంటుంది? కనీసం అంత డబ్బు ఉన్నదని ఊహించిందా? అంటే ఆమెకు ఈ హత్యలతో ప్రమేయం ఉండి తీరాలన్నమాట!

మళ్ళీ ఎవరో తలుపు తట్టారు. పోలీసులు రాలేదుకదా అని సంశయిస్తూ తలుపుతీశాడు కాంతారావు.

వాకిట్లో పోస్ట్‌మెన్ నిలబడివున్నాడు. "నమస్తే సార్! మీకు రిజిస్టర్డ్ లెటర్ వుంది!" అన్నాడు.

సంతకంపెట్టి కవరు తీసుకున్నాడు కాంతారావు. అది తను వ్రాసుకున్నదే! బస్ డిపో క్లోక్‌రూమ్ రశీదు ఉంది అందులో.

దాన్ని తాకుతూనే లక్షన్నర రూపాయిల్ని తాకినంత ఆనందం పొందాడు అతడు.

15

సరిత కారేసుకుని అరుణ ఆఫీసుకు వెళ్ళింది.

"హలో అరుణా! కాంతారావ్ కనుపించాడా ఎక్కడున్నాడు?" ఆతృతగా అడిగింది సరిత.

"అదేం అలా అడుగుతున్నావ్? అత డాఫీసుకు రాలేదా?" అరుణ ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ఆఫీసుకు పోలీసులు తాళాలువేసి సీళ్ళు వేశారు. ఇంకో రెండుమూడు రోజులవరకూ మాకు ఆఫీసుకు వెళ్ళే పనిలేదు!" అంటూ రహస్యం చెప్పేదానిలా ముందుకు వంగి అరుణ చెవిదగ్గరగా నోరు పెట్టింది. "రాజారావు భార్య కాంతిమతి అతడ్ని పోలీసులకు పట్టిస్తానని చిందులు త్రొక్కుతోంది. మనం ఎలాగైనా ఆమెను శాంత పరచాలి. ఆమె త్వరపడి పోలీసుల దగ్గరకు పోకుండా ఆపాలి."

"ఇంతకీ కాంతారావు చేసిన నేరం ఏమిటో?"

"నాకుమాత్రం ఏం తెలుసు? కాంతారావూ, నేనూ ఒకే ఆఫీసులో పనిచేసేవాళ్ళ మవటంవల్ల అతడి భద్రత కోసమే నేనూ పరుగెత్తుకొచ్చాను. నీవుగూడ నాతో వస్తే మంచిది. ఇద్దరం కాంతిమతిని శాంతించేలా చేయాలి. తర్వాత కాంతారావునిగూడ అక్కడికే రప్పించి అసలు విషయమేమిటో ఆరా తీద్దాం! అతడి నేరం ఏమిటో, దాన్ని ఎలా సర్దాలో ఆ విషయమై నీవూ కాంతారావుకి నచ్చచెప్పచ్చు!" సరిత వివరించింది.

"కానీ ఆ కాంతిమతి ముక్కూ మొగం ఎరగనే? ఆమె నా మాట వింటుందా?"

"ప్రక్కన నేనున్నాను గదా! కాంతారావుకి కాబోయే భార్యగా నిన్ను పరిచయం చేస్తాను సరా! కాల యాపన చేస్తే పోలీసులు రంగంలోకి రావచ్చు! కనుక నీవు త్వరపడాలి!"

మరో ఆలోచన లేకుండా అరుణ సరిత వెనుకే వచ్చి కారులో కూర్చుంది. కారు బయలుదేరింది.

16

ఫోన్ మ్రోగింది. కాంతారావు లైన్లోకి వచ్చాడు. "హలో! ఎవరండీ మాట్లాడేది?" అనడిగాడు.

"నేను సరితను మాట్లాడుతున్నాను. మేమిప్పుడు రాజారావు బంగళాకు వెళుతున్నాం. కాంతిమతి నీకోసం ఆతృతగా వేచివుంది. త్వరలోనే నీవూ రావాలి!"

"ఏమిటిదంతా? కాంతిమతి నాకోసం చూడాల్సిన పనేముంది? ఆమెకు నాతో ఏం పని?"

"లక్షా ముప్ఫయివేలు! అర్థమయిందా?"

"ఏమిటో! నీవు చెప్పేదాంట్లో ఒక్క ముక్కాగూడా అర్థం కాలేదు."

"అర్థం అవుతుందిలే! మాతోబాటు నీ ఫ్రెండ్‌ని తీసుకు వెడుతున్నాం! ఎవరో తెలుసా? మిస్ అరుణ! ఆమె ప్రాణాలు నిలవాలంటే వెంటనే డబ్బుతీసుకుని రాజారావు బంగళాకు రా!"

కాంతారావు అదిరిపడ్డాడు. చివరకు కాంతిమతి ఇంత వరకూ తెగించిందా? తనకు ప్రాణప్రదమైన అరుణను కిడ్నాప్ చేసి తీసుకు వెడుతున్నారా?

"ఇదిగో సరితా! అరుణకేదైనా ప్రమాదం జరిగిందో మీ అందర్నీ యమపురికి పంపి తీరతాను!" కోపంగా అరిచాడు ఫోన్‌లో కాంతారావు.

"అనవసరంగా మేం ఆమె దేహం మీద చెయ్యి వెయ్యం. కానీ గంటలోపల లక్షాముప్ఫయివేలతో నీవు రాకపోతే, ఆపైన మా పూచీ లేదు." ఠక్కున ఫోన్ పెట్టేసిన శబ్దం వినిపించింది.

రెండు హత్యలు, లక్షపైగా దోపిడీ! ఈ రెంటిలో ఒకదానితో తనకు ప్రమేయం ఉంది. కాదు, కాదు. తను మెడవరకు దిగబడిపోయినాడు, డబ్బు చోరీలో. ఇప్పుడు

తనతోబాటు అరుణగూడ ఈ ఊబిలోకి లాగబడింది. తనేమైనా ఫరవాలేదు. అమాయకురాలైన అరుణను ఎలాగైనా రక్షించాలి.

సరితతో మాట్లాడాక కాంతారావు అరుణ ఇంటికీ, ఆఫీసుకీ తిరిగాడు ఆదుర్దాగా, ఆమెనెలాగైనా రక్షించుకోవాలని.

కాని అప్పటికే ఆమె సరితతో వెళ్ళిపోయిందని తెలుసుకుని హతాశుడయ్యాడు.

టైమ్ చూసుకున్నాడు కాంతారావు. సాయంత్రం అయిదున్నర దాటింది. ఒక నిశ్చయానికి వచ్చినవాడిలా క్లోక్ రూం రసీదు జేబులో వేసుకొని నడిచాడు.

స్కూటర్ రాజారావు బంగాళాముందు ఆగింది.

బంగళాలో లైట్లు దేదీప్యమానంగా వెలుగుతున్నయ్. బంగళా ఆవరణ అంతా చిమ్మచీకటిగా వుంది.

బంగళా లోపల ప్రశాంతంగా ఉంది, అసలు మనుష్యులున్నారా లేరా అన్నట్టుగా.

కాంతారావు స్కూటర్ దిగి తలుపుదగ్గరకు వెళ్ళి కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు.

ధఢాల్న తలుపు తెరుచుకుంది. ఎదురుగా సరిత, శాంతిమతీ, లక్ష్మణరావు ముగ్గురూ నోరు తెరుచుకుని అతడికేసే చూస్తున్నారు.

"ఓ! సుస్వాగతం కాంతారావ్!" అంది సరిత నవ్వుతూ.

"అతడు మళ్ళీ ఒట్టిచేతుల్తో వచ్చినట్టున్నాడు!" అంది శాంతిమతి.

"మిస్టర్ కాంతారావ్! డబ్బెక్కడ?" గర్జించింది సరిత.

"ముందు నేను అరుణని చూడాలి! ఆమెకేం ప్రమాదం జరగలేదని నమ్మకం కలగాలి నాకు!" తొణక్కుండా పలికాడు కాంతారావు.

"అరుణ సుఖంగా వుంది. లక్ష్మణరావ్! లైబ్రరీరూమ్ తలుపు తెరువు!" అంది సరిత.

లక్ష్మణరావు వెళ్ళి తలుపు తెరిచాడు. లోపల్నుంచి అరుణ, బోనులోంచి బయటకుదూకే ఎలకలా, గదిలోంచి బయటకు దూకింది. ఆమె భయంతో, విచారంతో ఏడుస్తున్నది.

"ఇప్పటికైనా నా మాటలు నమ్ముతావా? ఇంతకీ డబ్బెక్కడ?"

"బస్ డిపో క్లోక్ రూమ్‌లో వుంది. ఇదిగో రశీదు. వెళ్ళి తెచ్చుకోండి" అంటూ రసీదు కాంతిమతికి అందించబోయాడు.

"ఆగు! అది నా డబ్బు! దానికోసం మొదటినుంచీ ప్లాన్ వేసింది నేను. రాజారావుని చంపి, ఆ డబ్బంతా స్వంతం చేసుకోమని మురళీధర్‌ని ప్రోత్సహించింది నేను! శనివారంనాడు రాజారావు, మురళీధర్‌లు ఏదో పెద్దఎత్తున వ్యాపారం సాగించబోతున్నారనీ, దాని విలువ సుమారు రెండులక్షలరూపాయి లుంటుందనీ నాకు తెలుసు. ఇప్పుడా డబ్బు న్యాయంగా నాకు చెందాలి!" సరిత వారించింది కాంతిమతిని.

"అంటే రాజారావుని కాల్చింది..." కాంతిమతి భయంగా చూసింది.

'మురళీధర్, నేనూను! ఇద్దరం కాల్చాం! రాజారావు పారిపోతూ నన్ను కాల్చాడు. కాని అది మురళీధర్‌కు తగిలి అతను అక్కడికక్కడే మరణించాడు."

సరిత తన నిజస్వరూపాన్ని బయటపెట్టింది.

"నీవు! నీవు! ఆడదానివి కాదు! పచ్చి నెత్తురుత్రాగే పిశాచానివి!" అంటూ కాంతిమతి పిడికిళ్ళు బిగించి సరిత మీదకు పోబోయింది.

లక్ష్మణరావు జేబులోంచి పిస్టల్ తీశాడు. "ఆగు అక్కడే! కాలు కదిల్చావంటే ప్రాణాలు తోడేస్తాను!" అన్నాడు.

"గుడ్! అసలీ పిచ్చిదాన్ని గదిలో పడేసి తాళం వెయ్యి!" అంది సరిత.

లక్ష్మణరావు ఆమెను లాక్కుని వెళ్ళి మరో గదిలోకి నెట్టి తాళం వేశాడు.

"ఇక నీ సంగతి చెప్పు కాంతారావ్! మర్యాదగా ఆ రసీదునిలా ఇవ్వు. లేదా అరుణని నీ కళ్ళెదుటే ఘోరంగా మానభంగం చేయిస్తాను!"

సరిత చేతిలో రివాల్వర్ పుచ్చుకుని కోపంగా చూస్తున్నది. లక్ష్మణరావు కిటికీలోంచి రోడ్డుమీదకు చూస్తున్నాడు.

ఇదే అదనుగా భావించి కాంతారావు కాలెత్తి సరిత చేతిలోని రివాల్వర్‌ని తన్నేసి, తను వెళ్ళి లక్ష్మణరావుకి ఢీకొన్నాడు.

లక్ష్మణరావు చేతిలోని పిస్టల్ ఎగిరిపడింది దూరంగా. అతడూ బ్యాలెన్స్ తప్పి క్రింద పడ్డాడు.

"యూ డెవిల్! నీ కెంత పొగరు?" అంటూ లక్ష్మణరావు లేచి కాంతారావు పొట్టలో గుద్దాడు.

కాంతారావు పిడికిలి బిగించి అతడి గడ్డంక్రింద కొట్టాడు బలంగా.

లక్ష్మణరావు నోటంట నెత్తురు వచ్చింది. అతడు ఎగిరి కాంతారావు మీదకు దూకాడు. కాంతారావు ప్రక్కకు తప్పుకున్నాడు. లక్ష్మణరావు వెళ్ళి టేబుల్ మీదుగా, కిటికీమీద పడ్డాడు.

సరిత తన చేతికందినదాన్ని తీసుకుని కాంతారావుని కొట్టబోయింది.

అంతలో లక్ష్మణరావు అరిచాడు. "సరితా! పోలీసులు?"

సరిత ఒక్క క్షణం అచేతనంగా నిలబడిపోయి, వెంటనే ఇంటి వెనుకవేపు పరుగెత్తింది. కాని కాంతారావు ఆమె మీదకు దూకి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

అంతలో పోలీసులు చుట్టుముట్టి సరితను, ఆమె ప్రియుడు లక్ష్మణరావుని బంధించారు. కాంతిమతి విడిపించబడింది.

కాంతారావు బస్ డిపో క్లోక్ రూమ్ .రసీదుని ఇన్ స్పెక్టర్ రాజేంద్ర చేతిలో పెడుతూ, "ఈ డబ్బు న్యాయంగా ప్రభుత్వానికి చెందాలి. అత్యాశకు పోయి ఒక బలహీన క్షణంలో ఈ డబ్బును తస్కరించాను. కాని అన్యాయార్జితం మాకు అనర్థాలను తెచ్చిపెట్టింది." అన్నాడు పశ్చాత్తాప హృదయంతో.

—: ఐపోయింది :—